

uit het bestuur haar waardering voor het vele werk van de Kleio-redactie. Het aantal nummers is teruggebracht naar 7 per jaar (was 8), maar we hebben niet de indruk dat dit ten koste is gegaan van de kwaliteit. Integendeel. Veel aandacht het afgelopen jaar voor een aantal nieuwe rubrieken waarbij toepassing in de klas centraal stond. Aanvullend didactisch materiaal werd aangeboden via de vernieuwde website. Dat zal de leden niet zijn ontgaan naar wij hopen.

Dit verenigingsjaar nemen we afscheid van enkele bestuursleden. Ondergetekende draagt de voorzittershamer over aan bestuurslid Ton van der Schans. Ton ziet dit evenwel als een tijdelijke job. We zijn dus nog op zoek naar een nieuwe voorzitter. Ook Wendy Hinke verlaat na zeven jaar het bestuur. We zijn haar dankbaar voor het vele werk dat zij als secretaris van de VGN heeft verricht. Wendy blijft actief lid van de VGN binnen de havo/vwo-commissie en trekt de kar wat betreft de regionale besprekingen. Gelukkig kunnen we ook een nieuw bestuurslid verwelkomen in de persoon van Hellen Jansen. Zij was al geruime tijd actief voor de havo/vwo-commissie. Ik eindig met een persoonlijke noot: het was mij een genoegen om zeven jaar actief te zijn als VGN-bestuurder en ik wil allen bedanken voor het vele werk en een inspirerende collegialiteit. De VGN is en blijft een fantastisch vereniging met hart voor het (geschiedenis)onderwijs! ■

Maas van Egdom, voorzitter

Jaarrede ter gelegenheid van de jaarlijkse algemene ledenvergadering VGN op 30 maart 2012.

Rechtop zo die gaat

Waarom is de mens ooit rechtop gaan lopen? Sinds kort weten de onderzoekers het zeker. We lopen rechtop vanwege onze spullen. Om in veiligheid te kunnen brengen wat we hebben. Biologen¹ bestudeerden het moment waarop apen op twee benen verder gingen: dat was wanneer er iets te halen viel dat schaars was. Dat gaf onze voorouders het duwtje om rechtop te gaan lopen. Dan heb je namelijk je handen vrij om iets mee te nemen.

Spullen: blijkbaar zijn we genetisch gecodeerd om ervan te houden. Om ze te verzamelen. Of het nou een voorraad shampoo is, een dozijn vrolijk gekleurde snelhechters, een zeefdruk, een boek, een lippenstift of een espressomachine. Binnen is binnen. Met spullen voelen we ons veilig. Ondertussen liggen alleen al op mijn bureau misschien wel 200 hebbedingetjes waar ik eigenlijk iets mee zou moeten, maar alleen al het denken aan opruimen zorgt ervoor dat ik in mijn bed wil gaan liggen met de dekens over mijn hoofd. Tot twee jaar geleden 'ging het nog'. Maar sinds ik voor de klas sta is er een niet eerder vertoonde tsunami van spullen over me heen gekomen. Methodeboeken, werkboeken, stapels toetsen, magistercodes, po's, oefenmateriaal, whiteboardstiften, dvd's. Wat gooi ik weg en wat bewaar ik? En waar dan?

'Sinds ik voor de klas sta is er een niet eerder vertoonde tsunami van spullen over me heen gekomen'

Uit onvermogen tot daadkrachtig spullenmanagement, sleep ik al mijn schoolgerelateerde spullen heen en weer van school naar huis en vice versa. En ik ben niet de enige met spullenstress. Ik zie collega's door de gangen rennen met in beide handen een tas, stapels werk onder de armen en een koffiebekertje tussen de lippen geklemd. Oké: we gingen rechtop lopen om onze schaarse bezittingen in onze handen te vervoeren. Maar daar redden we het nu niet meer mee. We zijn toe aan een volgende stap in de evolutie. We moeten ook onze voeten vrijmaken. Als de mens ooit leert vliegen, dan is dat aan de subsoort 'leraar' te danken. ■

FOTO: HANS HORDIJK

Edith van Gameren is freelance journalist en tekstschrijver en volgt de educatieve master in Leiden.

► 'Chimpanzee carrying behaviour and the origins of human bipedality' - Susana Carvalho e.a.; *Current Biology*, Volume 22, Issue 6, R180-R181, 20 March 2012.